

„Догађај из учитељске праксе“ - Богатство различитости

„Можеш, крени сама! Иза тебе сам...само се ти ослони на ограду и крени сама уз степениште...Тако, стани целим стопалом на степеницу! Идемо, један, два...Браво! Успела си“!

Осмех прекри њено лице, заискрише топле очице иза наочара а уз плесак дланова чу се узвик - Дано, успела сам!

За њу сам некад Дана, некад учитељица. То се може.

До пре три месеца, ово је било немогуће остварити. Увек је ишла уз мене, бојажљиво ме држећи за длан, подлактицу. Некад би дала своју несигурну руку некој другарици или другу да је поведу низ степениште до изласка из школе. Бојажљиво би затражила да оде до тоалета, јер није могла сама да га пронађе...Онда је кренуло учење, стрпљиво и полако.

Питали су ме сви како ћу? Некако са сажаљењем гледали у мене док стрпљиво разговарам са њом и погледом пратим њен несигурни корак док са колегиницама размењујем искуства са одржаног часа за време великог одмора. У једном углу ока, увек је она, а уз њу и сви остали, њени другови и њена подршка, моји велики ђаци прваци. И док су ме одрасли бојажљиво пратили и чекали моју негативну реакцију што поред „свега мора и то да се ради“, дотле су моји малишани сви одреда примењивали своју прву значајну животну лекцију, лекцију подршке, толеранције и уважавања различитости.

Те искрене дечје очи имале су осмех и разумевање и кад би она просула сав свој прибор на под а ја инсистирала да сама покупи све што је пало. И ко год би се хитро нашао до њеног стола спреман да то учини уместо ње, стао би. Знали су, ОНА МОЖЕ и треба да вежба да сама брине о свом прибору. Помогли би тамо где још увек није сигурна.

У тоалет смо најпре ишле заједно, свуци, сачекај, обуци...остали раде самостално у учионици своје задатке и знају да она учи своју важну лекцију, учи да брине о себи.

Затим су је пратили они, сачекивали, јер би јој се десило да скрене на супротну страну. Сада све обавља сама, прецизно и непогрешиво.

Да, зна и да чита. Слово по слово или одједном целу реч, то је знала и за крај првог разреда. Има неку своју тајну формулу којом открије значење реченице и саопшти је брже него да је чита. ОНА ТО МОЖЕ!

За рачунање јој помаже Којина стаза, направљена и намењена само њој. Која, мала корњача и она су пријатељи. Зове га увек када има потешкоћа да сабере или одузме два броја. Прича са њим и реши оно што се од ње тражи...

Ах, да, умало да заборавим. Она и ја се дописујемо mailom. Тако јој шаљем радне листове из српског језика који су само за њу направљени. замолим је да прочита моју поруку, одштапа и уради оно што сам јој послала и то ми донесе. Наравно, кад уради сав материјал, тражим да ми напише поруку „Дано, хоћу још“! или нешто слично...Знате, њој одговарају једноставне реченице, са речима до четири слова. Њој требају, заправо, реченице из живота, нешто што ће јој помоћи да комуницира са светом и да постане његов равноправни део. ОНА ТО МОЖЕ! Тастатура ће јој помоћи да брже пише, па и она је дете комјутерске ере. Зар не?

Кренуо је и други разред и са њим нови изазови. Научена строфа песме, прва петица и велики аплауз од целог одељења. Сви се радују њеном успеху јер се и она радује успесима својих вршњака. И бодри их, подстиче, опомиње ако се не поштују правила. Зна имена и презимена све деце у одељењу, излази са њима на велики одмор, одлази код њих на рођендане и они долазе на њен. У Крупњу је савладала трим стазу и сама силазила и пењала се низ степенице, глумила, играла у дискотеци. А што не би? И она је дете као и свако друго.

Тако то виде њени вршњаци, тако на то гледају родитељи друге деце и свима је лепо. У нашој учионици на једном часу често је седам степеница, седам нивоа и свако се пење онолико брзо колико може. Њена два надарена друга су већ одавно на крају полугодишња другог разреда, неки из њеног одељења још понешто понављају из првог разреда, неколицина је загрлила чврсто други разред. Сви су они ту, заједно, различити у својој јединствености а исти јер су деца и јер МОГУ.

Даница Коцевска, Нови Сад
Награђена за најбољи текст 5. методичких дана учитеља војводине